

2 CONTES NOUS

Era un enginyer...

Era un enginyer que inventà un nou aparell per volar, d'aquells sense motor. Per fer les proves oficials demanà la presència de les autoritats, dels companys, dels familiars i del gros públic.

I l'enginyer s'assegué a la banqueta del seu aeroplà novell : començà a volar.

Oh maravella de l'enginy, de la saviesa i de la ciència!

Tots els presents feren aplaudiments. Tots se felicitaven mutuament i joiosa. Tots llançaren l'hurra i el visca al país de l'home de talent que volava sense motor.

Passaren hores i hores i l'aparell encara volava. Quines proves més acabades Hurra! Visca açò! Visca allò!

I l'aeroplà volant, volant, volant...

Es feu de nit i l'aparell encara volava.

Oh. Prou! Que baixara! Ja era suficient! Era nit i feia serena! Havien de sopar, tots!

I l'aparell volava, volava, volava...

En la nit fosca no ningú veia l'aparell volador en ple èxit.

Prou! Ja era massa provat! A devallar!

I ca! Va volar tota la nit. I tot el matí següent

El públic, boca enlaire es desmaiava boi esperant descendira l'aviador.

Prou! Prou! Prou!

I va volar tota la tarde i tota la nit, i tot l'altre dia, i encara l'altre, i l'altre, i l'altre...

Quan el govern d'aquell país va prendre mesures havien passat quinze jornades i l'enginyer volava al bo i millor.

Primer feren tocs de cornetí: «Alto!»

I encara volava.

Després engegaren canonades a l'aire

I seguia volant.

Darrerament s'elevà un aeroplà (amb doble motor) carregat de policia. I els agents ho feren tal com ho tenien disposat els Ministeris del l'Aire i de la Governació.

L'acaçaren llançant-li un llas.

Horror!

L'enginyer inventor era cadàver; i del cadàver no restava sinó l'esquelet.

I trobaren en una fusta de l'aparell aquestes paraules escrites amb estilogràfica: «Ja es vist: m'haig de morir de fam. Dispensen, pero... Me s'ha oblidat d'engrassar la palanca de devallar...

Visca la pàtria!»

L'humorista

L'humorista en veure que moria l'amic filòsof va dir-li:

—Per el que més estimes, amic que agonitzes, escriu-me de l'altre món estant. Pensa que tu mors de fam, ara, i que jo no tardaré en morir de fam, també.

El filòsof escoltava les paraules i les gravava al cervell.

—Seria gran cosa—continuà l'humorista—que jo esbrinara qué hi ha de cert després de la mort, sense gens de fatiga per la meua part, mentre tu has passat la vida cavilós boi estudiant problemes de Vida, de Mort i d'Eternitat. Escriu-me, fer favor!

El filòsof morí.

L'amic esperava, impacient, notícies de l'altre món.

I abans de desesperar vingué el correu i li entregà una carta que firmada per filòsof deia:

«Amic humorista: Pensa en Déu. Salva l'ànima. Hi ha cel i infern!»

L'humorista quedà fet de pedra. Carta de l'altre món! L'única carta que vingut havia de l'altre món! Preparem-se a ben morir—pensà.

I, efectivament, arrencà el segell de la plica, el va vendre a un col·leccionista milionari i els milers de dolars que obtingué els gastà en ben menjar, en beure bo i en disfrutar força, car ell savia, de l'amic filòsof, que «una bona vida proporciona una magnífica mort.»

CARLES SALVADOR.

UN PARE I UN FILL

UN pare i un fill d'escasa edat entraren en una fonda per menjar.

En aixó entrà un senyor i sense dir res se posà a la taula del costat. El cambrer va servir-lo i el senyor, sense convidar ningú, començà a devorar el dinar.

Després entrà un altre senyor que va dir: «Bon dia». I el pare va contestar: «Bon dia tinga». I aquest seyor en començar a menjar va dir: «Vostés ne volen d'ésta?» I el pare agrait: «Moltes gracies».

El fill preguntà:

—Que vosté el coneix, pare?

—No, fill meu, no—el pare respongué.—Es l'educació. El primer senyor que ha entrat i res no ha dit, és un mal educat. El segon senyor, que ha saludat i ha convidat, és ben educat. Adona't del qué faça, fill meu, que és bó prendre bons exemples.

El fill s'en adonava de tot cor.

El primer senyor, en acabar el dinar, s'alçá, va pagar al cambrer i sense dir paraula de comiat—mal educat!—va marxar. Poc després el segon senyor, aprofitant que el cambrer era a la cuina, marxá dient a pare i fill: «¡Vostés ho passen bé!»

En eixir el cambrer en la sala menjador va notar alguna cosa important per a la seua butxaca i acostant se a pare i fill va clamar:

—Senyor, senyor! Eixe home ha fugit sense pagar me! El lladre m'ha fet perdre el valor del seu dinar! I jo soc un pobre; un pobre; Lladre!

El fill preguntá al seu pare si ells, ben educats, no haurien d'anar-se'n, també, sense pagar.

AQUELL POETA LÍRIC

Aquell poeta líric d'*avant guerre* dugué una vida triomfal. La seua joventut era la de bohemí, equívoca i dolorosa; però escrigué el llibre de poemes a la lluna i amb la fama i la glòria apercaçà fortuna i amors. Disfrutá tots els plaers al temps que, fulla a fulla, conquistava la palma de la poesia lírica.

I trobà una artista formosíssima, galant, capriciosa, de la qual s'enamorà tendrament.

L'artista dominava el poeta com una nena domina una joguina.

I el poeta regalà l'artista amb flors, joies, sedes i llaminadures fins empobrir com un pobre mendicant.

Allavores el poeta líric volgué escriure un altre llibre de poemes per traure diners; però es trobà impotent, mancat d'inspiració. I es dedicà, miserablement, a plorar i malair la seua absoluta misèria.

L'artista va dir-li:

—Jo necessite flors, joies, diversions. Diners.

El drama del poeta tingué una afortunada solució. Cada nit de lluna replegava dels carrers i dels jardins aquell argent que baixa del cel amb la claror llunàtica i l'ofrenava a l'amor del seu cor.

Una nit quan el poeta triomfador entrava en la cambra de l'artista, carregat del bell metall, un policia el va delindre.

—D'on robeu aquestes piles d'argent?

El poeta confessà davant el Comissari el seu propi deler d'amor, la seua pròpia pobresa i la seua pròpia sortosa fortuna realegant el que ell sabia argent de la lluna.

—Oh, aquest home. Es un lladre i vol passar per foll—va dir el cap de policia.

I el tancaren en la presó.

Quans contes nous
Aquell juec de la finestreta --

Aquell juec de la finestreta portava al cap d'avall dels braços mes mans ben fines. De tots els juecs de la Casa de Banca ningú les lluia tant. En les seues mans radicava la felicitat.

Les posava damunt d'un llibre gros i escribia una lletra cal·ligràfica. Els ~~seus~~ dits, sense exornació d'anells, eren plens de tristesa.

Per aixó acotava el cap i amagava el pit sota l'esquena i les canyes sota la taula de l'oficina i ~~passava~~ ~~perava~~ tota la seua personalitat en les mans, cuidades, el juec.

Enamorat dels dits en un narcisisme sempre novell pensá com adquiriria uns bons anells, obres d'art, per festejar la seua amor.

I començá d'aferrar.

I al cap d'uns anys quan tenia en la mateixa Banca ~~de la~~ ~~casa de~~ treball dues mil pesetes avia en casa d'un joier afamat.

El dia següent les mans cobrien, escampades, les pàgines del ^{un} llibre gros i ~~seu~~ ^{el} ~~un~~ somris els llavis ^{d'un} juec.

Les mans dels anells de la finestreta eren felices.

~~Els anells creu la vida.~~

Un dia el joc de les mans amb anells anà en un cinema. ¡Horror! Se botà foc el film de la projecció i el públic, tot espavordit, volgué escapar alhora.

Les portes, obertes, no donaven eixida a l'horror clamant. Hi haqué brutals pressions, maquellaments, ferits, morts. Però el joc de la finestreta va salvar-se. Correqué, ~~foll~~ pels carrers, foll, expandint la alegria del viure.

Després de tindre temps mirà els seus dits ¡Havia perdut els anells!

Ressequí mentalment l'història de l'adquisició, el lluïment sobre el llibre gros de l'oficina, l'incendi del cinema...

~~Perduts~~ ¡els anells!

I morí allavors perquè els anells, perduts, creu la vida.

La dona més vella del món ---

La dona més vella del món tots la coneixem: és aquella que res no podia fer sense les ulleres.

Es la vaig conèixer quan ella tenia vintanta anys.

Era com ara, ^{i mai els anys li passen.} ~~avancada, i parlava.~~

Savia tots els racons del poble per anar a prendre el sol. Savia totes les cantonades per a guitar els vicariats i comentar-los. Savia tots els branquals de totes les portes on la xarrameca és un art i el xin-xin una biblioteca d'històries. Possa, doncs, la cièn-

~~ella sabia, també, la ciència de fer calça.~~
cia de fer calça.

Tenia allavors la dona més vella del món mes ulleres a mida. Amb elles feia tota la vida i sense elles res no podia fer.

Labrava la casa, oia missa, visitava famílies i, sobre tot, feia calça.

Un dia va perdre les ulleres.

No recordava a on.

I la dona deixà de rentar-se. ¡Quina brutícia damunt ~~d'ella!~~ l'anciana!

I no pogué fer-se el menjar. ¡Quina màgor la sena!

I com li ~~fa~~ mancaven les ulleres no
podia buscar les ulleres perdudes. ¡ Quina tris-
tor la de la vella!

I, ~~asoles~~ ^{asoles} ~~com vivia~~ ^{tota sola,} no pogué ~~se~~ sortir més
de casa, ni conversar amb ningú. ¡ Quin cas-
tic el d'ella!

I com res no podia fer, jui encellia!

I no ha pogut morir-se, la pobre dona.

